INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

SPECTATORUL ANONIM

„UREZ RETURULUI, CARE ÎNCEPE, SĂ NE ALUNGE DIN FOTOLIUL TELEVIZORULUI...“

Astăzi, cînd mai sînt doar cîteva zile pînă la reluarea campionatului, interlocutorul nostru va fi „Spectatorul anonim“. L-am preferat numelor sonore ale acestei pagini, pentru a oferi un time-out respirației fierbinți a tribunei. Acest interviu, zis imaginar, este — de fapt — un dialog direct purtat cu dorințele și speranțele iubitorilor de fotbal. El este adunat de-a lungul lunilor, rolul reporterului fiind doar acela de a pune într-o ordine oarecare veșnicul simpozion care se desfășoară în jurul patrulaterului verde, indiferent de anotimp.

Așa stînd lucrurile, vă rog să ne permiteți prima întrebare :

— Stimate spectator, vă rog să comentați puțin clasamentul turului.

— Pentru mine nu-i o treabă prea complicată. L-am privit toată iarna, în ceasurile mele de răgaz. L-am răsucit în fel și chip. L-am răsturnat în oglindă. L-am corectat cu de la mine putere. **Ceea ce pot spune în primul rînd e că m-a izbit numărul oarecum redus de goluri care figurează la rubrica eficacității. Desigur, nu o prea plăcută constatarea că aproape jumătate din echipele campionatului nostru au înscris cîte o... jumătate de gol de meci.** Știu că cifrele sînt foarte relative, știu că îmi veți spune, de pildă, că în anul 1953, C.C.A., cu atacul Moldovan — Zavoda 1 — Drăgan — Petscovschi — P. Moldoveanu a înscris — în cele 21 de etape ale campionatului — 27 de goluri (adică exact cîte are Steaua acum, la jumătatea ediției 1972/73) dar mie nu-mi plac comparațiile fotbalistice care favorizează prezentul, pentru că mă gîndesc la viitor. Cert este că eficacitatea înaintașilor noștri scade pe măsură ce înaintăm în timp. E adevărat, fenomenul e oarecum mondial, dar, în lume au cam început să existe excepții de la regulă, ceea ce demonstrează că, pe alocuri, se încearcă ieșirea din impas.

— Cum explicați ineficacitatea ?

— Pentru mine nu este un secret. Copilul nostru e atras mai puțin de gol. El a căpătat această deprindere a „driblingului la nesfîrșit“, simțind parcă voluptatea nemarcării unui gol ; el e convins că noi, cei din tribună, vom spune : **„Dă-ți seama ce stofă are micul înaintaș, dacă își permite pînă și luxul de a renunța la gol“.** Ei bine, noi, cei din tribună, am depășit faza unor asemenea plăceri. Pentru noi, **un înaintaș rudimentar care șutează cu sete de la 20 de metri este astăzi mai valoros decît un dribler care presară 4—5 apărători, dar care nu mai știe ce să facă în fața porții, dintr-un motiv sau altul.** Nu înțeleg de ce antrenorii noștri nu insistă în direcția șutului, astăzi, cînd o echipă în defensivă obișnuiește să se maseze în careu, oferind destule culoare de șut de la 20—22 m. Se spune că pe vremuri fotbaliștii pierdeau timpul trăgînd la poartă toată după-amiaza, în dauna celorlalte procedee. Tare mi-e teamă că, în ultimul timp, acea pierdere de timp a fost înlocuită cu o altă formă de irosire a timpului, cu „miuța“ **sine qua non** a oricărei echipe de fotbal, trebuie să joace un rol mai mare. **Cu mijloacele de investigație, moderne, un medic poate stabili cu mare exactitate tot ceea ce a făcut jucătorul în cauză în cursul nopții trecute.** Este momentul ca intervenția medicului să fie hotărîtoare în legătură cu creșterea posibilității de a intensifica lucrul la antrenament.

Vorbind despre lucrul la antrenament, aș mai da un exemplu din sezonul trecut. La un moment dat, Farul ajunsese în fruntea clasamentului. Antrenorul său se lăuda cu faptul că a redus la minimum durata antrenamentelor, mizînd doar pe intensitate. Afirmația a fost spectaculoasă. Dar, chiar din săptămîna următoare acestei afirmații, care impresionase prin prisma poziției de lider a Farului, echipa a început să cadă, ajungînd realmente pe tobogan. Din poziția de lider, Farul a ajuns, din 3—4 salturi, în poziția candidatului la retrogradare. Dacă nu mă înșel, echipa constănțeană a marcat vreo două goluri în ultimele zece etape. N-aș vrea să fac afirmații categorice, dar tare mi-e teamă că această prăbușire se datorează „originalei“ reduceri a cantității de efort.

— Pentru că ați vorbit despre capacitatea de efort : ce părere aveți despre posibilitățile fizice ale echipelor noastre de-a lungul unui campionat sau a unei jumătăți de campionat ?

— Aici răspunsul se impune de la sine : **cîteva din echipele care au terminat bine campionatul trecut au căzut în toamna trecută pentru simplul fapt că au avut unele angajamente în plus.** Mă gîndesc la U.T.A., la F.C. Argeș și „U“ Cluj. U.T.A. e la numai două puncte de C.S.M. Reșița, F. C. Argeș și „U“ Cluj sînt la un singur punct. Asta e, în primul rînd, urmarea faptului că aceste trei echipe au fost angajate suplimentar în competițiile europene. Asta vorbește de la sine despre insuficienta capacitate de efort a echipelor noastre.

— Care să fie explicația ?

— E vorba, în primul rînd, de marea problemă a nerecuperării, datorită unei vieți nu tocmai potrivite performanței. Dar mai e ceva. Fotbaliștii tineri care ajung în Divizia A vin cu o condiție fizică nesatisfăcătoare. Numărul jocurilor în Divizia B este insuficient. A trecut de mult vremea celor 30 de jocuri oficiale pe an. Diviziionarele B joacă cel mult două sau trei în plus, în „Cupa României“. Echipele din divizia C nu joacă nici atît. **Eu cred că e necesară mărirea numărului de etape, și, implicit, de jocuri pentru diviziile inferioare,** astfel încît să nu existe un decalaj între potențialul jucătorilor tineri, în rodaj la categoriile inferioare, și cerințele impuse de prima divizie, care, de bine, de rău, prin intermediul jocurilor internaționale oficiale, al jocurilor amicale și al turneelor de iarnă, devenite o obișnuință, a început să se apropie de norma internațională.

— Pentru că ați vorbit despre promovarea jucătorilor tineri, v-aș ruga să-mi răspundeți la o întrebare : cum priviți actuala dispută pe tema existenței sau inexistenței echipelor de tineret-rezerve ?

— În această problemă, eu, spectatorul, judec fără complicații și îmi spun că **dacă s-a realizat această echipă de tineret-rezerve, nu ai voie să renunți la un drept cîștigat. Fotbalul trebuie să-și apere drepturile cîștigate.** Eu mă îndoiesc că renunțarea la echipele de tineret-rezerve s-ar reflecta imediat prin îmbunătățirea jocului echipelor care ar primi acești jucători. Și apoi, mai e ceva : se știe foarte bine că, prin desființarea echipelor de tineret-rezerve, echipele diviziionare A ar rămîne cu loturi de 18 jucători, ceea ce ar fi foarte puțin și ar însemna un mare pas înapoi. Dar pentru că am ajuns aici, aș mai vrea să-ți spun ceva. Cînd m-am referit la nevoia de a mări numărul echipelor din Divizia C, am făcut tot o judecată de bun simț, spunîndu-mi că mărirea acestui număr de echipe, chiar dacă ar contribui la o oarecare scădere a nivelului de joc, ar avea o compensație fericită : **încă 15 sau 20 de orașe mici s-ar strădui să amenajeze un teren de fotbal diviziionar, ceea ce ar însemna enorm pentru fotbalul nostru.**

— Cum priviți, în calitate de spectator, apropiatul examen al arbitrilor ?

— Arbitrii au un rol imens, deși știu că e o problemă tare complicată. Zilele trecute, răsfoind o colecție, am găsit un articol despre arbitrul Victor Pădureanu. Titlul articolului era : „Cine nu are curaj, mai bine să nu ducă fluierul la gură“. Și iată cum această invitație la curaj n-a împiedicat una dintre deciziile cele mai contestate ale sezonului trecut, la Reșița.

În ceea ce mă privește, **arbitrul trebuie să fie marele campion al luptei pentru instaurarea unei adevărate discipline pe terenurile de fotbal. Arbitrul trebuie să fie un om în fața căruia jucătorii să tremure.** Această autoritate se poate cîștiga chiar din primele cinci minute ale jocului. Eu nu pot uita cele două întîmplări cu arbitrul vest-german Kreitlein. Prima oară l-am admirat cînd l-a eliminat pe argentinianul Rattin, în celebrul meci cu Anglia, din cadrul Campionatului mondial din 1966. A doua oară l-am admirat după o relatare în presă. La scurtă vreme după acel campionat mondial, arbitrul Kreitlein a condus un meci în campionatul vest-german. La un moment dat, după indicarea unei lovituri libere, echipa în defensivă și-a organizat zidul. Un jucător din echipa adversă, nemulțumit de distanța dintre minge și zid, a început să numele cei nouă pași. Dar nu a apucat să sfîrșească numărătoarea. La al patrulea sau al cincilea pas s-a auzit fluierul arbitrului, care a dictat eliminarea „mărșăluitorului“. Arbitrul Kreitlein a socotit foarte bine că **gestul jucătorului a fost la fel de grav ca și o agresiune fizică.** Din ziua aceea mi-am schimbat complet optica în privința rolului arbitrilor. Am convingerea că **arbitrul trebuie să manifeste o asprime totală pe terenul de joc și să sancționeze orice formă de agresiune fizică și mai ales morală,** cum a fost aceea relatată. El va deveni astfel măsura întregului efort educativ care trebuie depus pentru creșterea jucătorilor noștri.

— Ce doriți de la returul care începe ?

— Să mă atragă într-o asemenea măsură, încît să nu rămîn niciodată în fața televizorului...

Ioan CHIRILA

• Arta de a înscrie o... jumătate de gol pe meci • „Miuța“ a ucis șutul • Medicul are posibilitatea să știe ce a făcut fotbalistul cu o noapte în urmă. • Să mărim numărul echipelor din diviziile B și C • Arbitrul trebuie să fie un om în fața căruia jucătorii să se incline.

PRIM PLAN

MUREȘAN

În lunga serie a Mureșenilor *clujeni, cel care poartă astăzi tricoul „U“ cu nr. 10 pe spate și care l-a purtat pe cel cu nr. 9, recent, în turneul de la Viareggio, face o figură separată.*

A existat, cîndva, un Felician Mureșan, stoperul de mare talent al unui „U“ foarte tînăr. Felician a promis, a și jucat un timp dar, s-a pierdut prea repede. A existat apoi un alt Mureșan, cel mai bun dintre toți, intrat în istoria „șepcilor roșii“ ca inter al lui Ivansuc. *Și el a promis mult, pentru a pieri curînd, ca un meteor pe cerul fotbalului clujean.*

Acum, apare pe neașteptate un nou Mureșan, cel cu tricoul cu numărul 10 pe spate.

În jurul numelui său nu s-a făcut prea multă vîlvă. (Pe el l-au apreciat mai ales antrenorii clujeni, începînd cu Sepci și sfîrșind cu Silviu Avram sau Bălușiu.) De cîteva ori, Mureșan a atras privirile publicului de pe „23 August“, printr-o oarecare eleganță a mișcării, printr-o frumoasă moderație în joc, în care coeficientul de hazard era surprinzător de redus pentru vîrsta lui.

Între timp, Mureșan a jucat la Constanța, la „Universitare“, pentru ca apoi să scadă, laolaltă cu întreaga formație a Clujului.

Dar iată că o întîmplare survenită acum vreo două săptămîni, pe stadionul Giulești, înainte de plecarea spre Italia, ne determină să-l aducem în prim-plan pe cel mai tînăr dintre Mureșeni. Această aducere la rampă nu se datorează unui oarecare entuziasm al cronicarului față de titlurile generoase ale presei italiene. Ea este determinată mai curînd de un mecanism special, care face din Mureșan un exemplu de altă natură.

...În prima repriză a meciului cu Rapid, de pe stadionul Giulești, antrenorul Drăgușin l-a folosit ca vîrf de atac pe Rădulescu de la Farul. Oarecum nemulțumit de jocul constănțeanului, Drăgușin l-a chemat pe Mureșan și i-a spus : „Ascultă, Mureșene ! Vreau să fac din tine un vîrf Ai o șansă unică. Arată ce poți !“

În partea a doua a jocului, Mureșan a forțat mai mult decît în toți anii dăruiți fotbalului. În numai 45 de minute, el a reușit marea metamorfoză prin care a devenit vîrf de atac.

Veștile din Italia l-au determinat pe cronicarul acestor rînduri să-l ofere pe ultimul dintre Mureșenii Clujului drept exemplu tuturor celor care preferă să-și petreacă timpul, în liniște, la mijlocul terenului, îngroșînd numărul celor care șovăie să se arunce în focul frumoaselor bătălii din prima linie...

I. Ch.